

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 453/2016-20

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 17. augusta 2016 predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED], zastúpeného advokátom JUDr. Pavlom Piovarčím ml., Štúrova 20, Košice, vo veci namietaného porušenia základných práv zaručených čl. 17 ods. 1, 2 a 5, čl. 47 ods. 2 a 3, čl. 48 ods. 2 a čl. 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky a práv zaručených čl. 5 ods. 1, 3 a 4 a čl. 6 ods. 1 a 3 písm. b) a c) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Trnava v konaní vedenom pod sp. zn. 7 Tk 3/2015 a postupom Krajského súdu v Trnave v konaní vedenom pod sp. zn. 5 Tos 97/2015 a jeho uznesením z 29. decembra 2015 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 29. februára 2016 doručená sťažnosť [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľ“), vo veci namietaného porušenia základných práv

zaručených čl. 17 ods. 1, 2 a 5, čl. 47 ods. 2 a 3, čl. 48 ods. 2 a čl. 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práv zaručených čl. 5 ods. 1, 3 a 4 a čl. 6 ods. 1 a 2 písm. b) a c) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Trnava (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 7 Tk 3/2015 (ďalej aj „konanie okresného súdu“) a postupom Krajského súdu v Trnave (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 5 Tos 97/2015 a jeho uznesením z 29. decembra 2015 (ďalej aj „uznesenie krajského súdu“).

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že 14. apríla 2015 bola na sťažovateľa podaná obžaloba pre obzvlášť závažný zločin podvodu podľa § 221 ods. 1 a 3 písm. c) a ods. 4 písm. a) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. i) a j) Trestného zákona, pričom po celý čas je v predmetnej trestnej veci väzobne stíhaný. V súvislosti so svojím trestným stíhaním vedeným pred okresným súdom sťažovateľ namieta, že v jeho veci nebolo dosiaľ vykonané žiadne hlavné pojednávanie napriek tomu, že od podania obžaloby uplynulo viac ako 9 mesiacov. Podľa názoru sťažovateľa túto dobu *„bez vykonania hlavného pojednávania vo väzobnej veci v žiadnom prípade nemožno považovať za primeranú. Pri tomto svojom závere vychádzam okrem iného z ustálenej judikatúry Ústavného súdu Slovenskej republiky, ako aj Európskeho súdu pre ľudské práva (ESLP).“*

Podľa judikatúry ESLP má obvinený právo na to, aby o jeho trestnom obvinení bolo konané a rozhodnuté v primeranej lehote, obzvlášť ak sa obvinený nachádza vo väzbe, rovnako ako je tomu v mojom prípade. Toto právo je integrálnou súčasťou práva na spravodlivý proces...

Pokiaľ ide o význam veci pre sťažovateľa, vo všeobecnosti platí, že doba trestného konania sa posudzuje prísnejšie než doba konania v občianskoprávných veciach, a to vzhľadom na dôsledky trestného konania pre obvineného týkajúce sa predovšetkým obmedzenia jeho základných práv a slobôd, vplyvu na povesť, postavenie v zamestnaní, a pod. Navyše, v danom prípade je obvinený stíhaný väzobne, čo znamená, že súdy sú povinné postupovať pri prejednávaní jeho trestnej veci urýchlene a prednostne.

Vo vzťahu k správaniu sa súdnych orgánov poukazujem na už vyššie uvedené okolnosti. Okresný súd v Trnave neorganizoval svoju prácu tak, aby bolo možné rozhodnúť

o mojej trestnej veci v primeranej lehote a rovnako prednostne a urýchlene tak ako to požaduje zákon vo väzobnej veci.“

Sťažovateľ zároveň namieta postup okresného súdu v súvislosti s rozhodovaním o jeho žiadosti o prepustenie z väzby, ktorú mal okresnému súdu podať 19. novembra 2015 prostredníctvom svojho vtedajšieho obhajcu. Sťažovateľ uvádza, že na neverejnom zasadnutí konanom 24. novembra 2015 okresný súd svoje rozhodnutie odôvodnil *„iba veľmi stručne, s tým, že bližšie dôvody svojho rozhodnutia uvedie v písomnom vyhotovení uznesenia, ktoré zašle dotknutým stranám v najbližších dňoch. Proti uvedenému uzneseniu Okresného súdu v Trnave som bezprostredne po jeho vyhlásení podal sťažnosť s tým, že túto odôvodním prostredníctvom svojho obhajcu bezodkladne po tom ako mne a môjmu obhajcovi bude doručené písomné vyhotovenie sťažnosťou napadnutého uznesenia s úplným odôvodnením rozhodnutia súdu.*

Vzhľadom na skutočnosť, že ešte dňa 21.12.2015 nebolo mne ani môjmu obhajcovi doručené písomné vyhotovenie uznesenia Okresného súdu v Trnave, ktorým súd zamietol moju žiadosť o prepustenie z väzby na slobodu, podal môj vtedajší obhajca Okresnému súdu v Trnave urgenciu a zároveň upozornenie, že nie je možné kvalifikovane odôvodniť moju sťažnosť proti uzneseniu Okresného súdu v Trnave bez toho, aby mne a môjmu obhajcovi bolo predmetné uznesenie doručené, z čoho by bolo možné sa oboznámiť s dôvodmi zamietavého stanoviska súdu k mojej žiadosti o prepustenie z väzby.

Napriek uvedenému upozorneniu súdu, že ja ako sťažovateľ, rovnako aj môj vtedajší obhajca čakáme na doručenie označeného uznesenia Okresného súdu v Trnave pre potrebu odôvodnenia sťažnosti, ktorú som proti nemu podal, Okresný súd v Trnave mne, ani môjmu vtedajšiemu obhajcovi písomné vyhotovenie označeného uznesenia nedoručil a spis zaslal na Krajský súd v Trnave za účelom rozhodnutia o mojej sťažnosti, ktorú som podal ústne bezprostredne po vyhlásení označeného uznesenia na Okresnom súde v Trnave.

Krajský súd v Trnave následne obratom rozhodol o mojej sťažnosti proti uzneseniu Okresného súdu v Trnave sp. zn. 7Tk/3/2015 zo dňa 24.11.2015, a to aj napriek skutočnosti, že písomné vyhotovenie sťažnosťou napadnutého uznesenia nebolo doručené mne ako obžalovanému, rovnako ani môjmu obhajcovi a zároveň v spise sa nachádzala výslovná žiadosť, resp. urgencia o jeho doručenie, keďže toto bolo nevyhnutne potrebné

pre kvalifikované písomné odôvodnenie mojej sťažnosti. Krajský súd v Trnave uznesením sp. zn. 4Tos/97/2015 zo dňa 29.12.2015 moju sťažnosť zamietol...

Som toho názoru, že takýmto postupom Krajského súdu v Trnave bolo závažným spôsobom porušené moje práva na obhajobu, nakoľko Krajský súd v Trnave nezohľadnil argumentáciu v odôvodnení mojej sťažnosti, ktorú som podal prostredníctvom svojho vtedajšieho obhajcu a teda nemohol objektívne a kvalifikovane rozhodnúť o mojej sťažnosti a o mojom ponechaní vo väzbe bez toho, aby sa dôkladne oboznámil so skutočnosťami a argumentmi, ktoré vytykám uzneseniu Okresného súdu v Trnave.“

Svoj návrh na priznanie finančného zadostučinenia celkovo v sume 10 000 € sťažovateľ odôvodňuje stavom právnej neistoty, ktorý mal ovplyvniť jeho verejný a rodinný život. V tejto súvislosti uvádza, že nemôže „žiť riadnym životom a starať sa o svoju rodinu, najmä vykonávať osobnú starostlivosť o svoju maloletú dcéru, ktorá nesie odlúčenie odo mňa ako jej rodiča veľmi ťažko. ... Vyššie uvedeným nezákonným postupom mi bola poškodená moja dobrá povest', či už v bežnom alebo pracovnom živote.“

Na základe uvedeného sťažovateľ žiada, aby ústavný súd vo veci takto rozhodol:

„1. Základné právo sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy... a právo na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru... postupom Okresného súdu Trnava v konaní vedenom pod sp. zn. 7Tk/3/2015 porušené bolo.

2. Základné právo sťažovateľa zaručené čl. 17 ods. 1, ods. 2, ods. 5, čl. 47 ods. 2, ods. 3, čl. 48 ods. 2, čl. 50 ods. 3 Ústavy... a právo zaručené čl. 5 ods. 1, ods. 3, ods. 4, čl. 6 ods. 1, ods. 3 písm. b), písm. c) Dohovoru..., postupom Okresného súdu Trnava v konaní vedenom pod sp. zn. 7Tk/3/2015... v spojení s postupom Krajského súdu Trnava v konaní vedenom pod sp. zn. 5Tos/97/2015 a jeho uznesením zo dňa 29.12.2015, porušené bolo.

3. Uznesenie Krajského súdu Trnava sp. zn. 5Tos/97/2015 zo dňa 29.12.2015 a uznesenie Okresného súdu Trnava sp. zn. 7Tk/3/2015 zo dňa 24.11.2015 sa zrušujú.

4. Sťažovateľ [REDAKOVANÉ] ... sa bezodkladne prepúšťa z väzby na slobodu.

5. Sťažovateľovi priznáva primerané finančné zadostučinenie vo výške 10.000,- Eur...

6. Okresný súd Trnava a Krajský súd Trnava sú povinní uhradiť sťažovateľovi trovy konania na účet jeho právneho zástupcu, do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Skúma pritom tak všeobecné, ako aj osobitné náležitosti návrhu (v tomto prípade sťažnosti) podľa § 49 a nasl. zákona o ústavnom súde vrátane okolností, ktoré by mohli byť dôvodom na jeho odmietnutie.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti v zmysle judikatúry ústavného súdu ide vtedy, keď namietaným postupom alebo rozhodnutím orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi namietaným postupom alebo

rozhodnutím orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, alebo z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť možno preto považovať tú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistí možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, ktorej reálnosť by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05).

Ústavný súd nie je súdom vyššej inštancie rozhodujúcim o opravných prostriedkoch v rámci sústavy všeobecných súdov. Ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa vymedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať rozhodnutie všeobecného súdu v prípade, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť teda predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyvedené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (mutatis mutandis I. ÚS 13/00, I. ÚS 17/01, III. ÚS 268/05).

K namietanému porušeniu základného práva na prerokovanie vecí bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 7 Tk 3/2015

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy má každý právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných priet'ahov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom. Verejnosť možno vylúčiť len v prípadoch ustanovených zákonom.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola... v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom...

Podľa § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde sťažnosť nie je prípustná, ak sťažovateľ nevyčerpal opravné prostriedky, ktoré mu zákon na ochranu jeho základných práv alebo slobôd účinne poskytuje a na ktorých použitie je sťažovateľ oprávnený podľa osobitných predpisov.

Podľa § 55 ods. 3 zákona č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný poriadok“) ak je dôvodný predpoklad, že došlo k prietahom v príprave prerokovania veci súdom, v určení termínu konania a rozhodnutia alebo k prietahom vo vyhotovovaní súdneho rozhodnutia, ktorákoľvek zo strán môže podať prostredníctvom tohto súdu sťažnosť pre nečinnosť na nadriadený súd, aby určil primeranú lehotu na uskutočnenie namietaného úkonu; ak sa nepostupuje podľa odseku 4, súd musí bez meškania túto sťažnosť pre nečinnosť zaslať spolu so spisom a svojím stanoviskom a so stanoviskom predsedu súdu nadriadenému súdu.

Podľa § 55 ods. 4 Trestného poriadku ak súd urobí úkony trestného konania uvedené v sťažnosti pre nečinnosť do pätnástich pracovných dní po jej obdržaní a informuje o tom sťažovateľa, hľadá sa na takúto sťažnosť pre nečinnosť ako na vzatú späť, ak tento sťažovateľ v priebehu piatich pracovných dní od doručenia oznámenia nevyhlási, že na svojej sťažnosti pre nečinnosť trvá. O tom ho treba poučiť.

Podľa § 55 ods. 5 Trestného poriadku o sťažnosti pre nečinnosť uvedenej v odseku 3 musí rozhodnúť senát nadriadeného súdu do piatich pracovných dní od prevzatia veci. Ak

- a) zo strany súdu nedošlo k prietahom, sťažnosť pre nečinnosť sa zamietne,
- b) je sťažnosť pre nečinnosť opodstatnená, nadriadený súd určí primeranú lehotu na uskutočnenie namietaného úkonu.

Pokiaľ ide o namietané porušenie práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov, resp. práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote, ústavný súd

považuje za efektívny prostriedok nápravy aj sťažnosť pre nečinnosť na nadriadený súd podľa § 55 ods. 3 Trestného poriadku. Uvedený názor rešpektuje aj ustálenú judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“), podľa ktorej na to, aby bol prostriedok považovaný za „účinný“ na účely dohovoru, musí umožniť predísť namietanému porušeniu alebo jeho pokračovaniu alebo poskytnúť primeranú nápravu za akékoľvek porušenie, k akému došlo (rozsudok ESLP vo veci Ištók a Ištóková proti Slovenskej republike).

V aktuálnej fáze konania na okresnom súde bol teda sťažovateľ oprávnený podať sťažnosť pre nečinnosť na krajskom súde podľa § 55 ods. 3 Trestného poriadku, ktorý bol v prípade opodstatnenosti sťažnosti podľa § 55 ods. 5 Trestného poriadku oprávnený okresnému súdu určiť primeranú lehotu na uskutočnenie sťažovateľom požadovaného úkonu trestného konania, v danom prípade učenia termínu pojednávania. Trestným poriadkom predpokladaný prostriedok nápravy uskutočnený nadriadeným súdom totiž umožňuje zabrániť namietanému pokračovaniu tvrdeného porušenia označených práv určením primeranej lehoty na uskutočnenie namietaného úkonu. Sťažovateľ však v sťažnosti netvrdil (a už vôbec nepreukazoval), že by uvedený právny prostriedok nápravy tohto protiprávneho stavu v konaní vedenom okresným súdom pod sp. zn. 7 Tk 3/2015 využil.

S prihliadnutím na uvedené zastáva ústavný súd názor, že pred podaním sťažnosti ústavnému súdu sťažovateľ nevyužil iné možnosti, ktoré mu na ochranu ním označených práv podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru právny poriadok účinne poskytoval, z dôvodu čoho je potrebné túto časť sťažnosti považovať za predčasnú, teda podanú v čase, keď ešte nebolo možné dospieť k záveru, že by vyčerpanie právneho prostriedku, na použitie ktorého bol sťažovateľ oprávnený podľa osobitného predpisu, bolo bezúspešné a neprinieslo ním sledovaný cieľ. Tieto okolnosti zakladajú neprípustnosť sťažnosti podľa § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde, vzhľadom na čo bolo potrebné sťažnosť v tejto časti odmietnuť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

K namietanému porušeniu ostatných práv postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 7 Tk 3/2015

Z ustálenej judikatúry ústavného súdu vyplýva, že namietané porušenie niektorého zo základných práv alebo slobôd nezakladá automaticky aj právomoc ústavného súdu na konanie o nich. Pokiaľ ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti fyzickej osoby alebo právnickej osoby zistí, že ochrany toho základného práva alebo slobody, porušenie ktorých namieta, sa sťažovateľ mohol domôcť využitím jemu dostupných a aj účinných právnych prostriedkov nápravy, prípadne iným zákonom upraveným spôsobom pred iným súdom alebo pred iným štátnym orgánom, musí takúto sťažnosť odmietnuť z dôvodu nedostatku svojej právomoci na jej prerokovanie (m. m. I. ÚS 6/04, IV. ÚS 179/05, IV. ÚS 243/05, II. ÚS 90/06, III. ÚS 42/07).

Zmyslom a účelom uvedeného princípu subsidiarity je to, že ochrana ústavnosti nie je a ani podľa povahy veci nemôže byť výlučne úlohou ústavného súdu, ale je úlohou všetkých orgánov verejnej moci v rámci im zverených kompetencií. Všeobecné súdy, ktoré sú povinné vykladať a aplikovať príslušné zákony na konkrétny prípad v súlade s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou podľa čl. 7 ods. 5 ústavy, sú primárne zodpovedné aj za dodržiavanie tých práv a základných slobôd, ktoré ústava alebo medzinárodná zmluva dotknutým fyzickým osobám zaručuje. Ústavný súd predstavuje v tejto súvislosti *ultima ratio* inštitucionálny mechanizmus, ktorý nasleduje až v prípade nefunkčnosti všetkých ostatných orgánov verejnej moci, ktoré sa na ochrane ústavnosti podieľajú. Opačný záver by znamenal popieranie princípu subsidiarity právomoci ústavného súdu podľa zásad uvedených v § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde (III. ÚS 149/04, IV. ÚS 135/05).

Ústavný súd zastáva názor, že uznesenie okresného súdu, ako aj postup po jeho vydaní, ktorý súvisel s doručovaním uznesenia okresného súdu sťažovateľovi a jeho obhajkyni, mal právomoc preskúmať a prípadné pochybenia naprávať krajský súd v konaní o sťažnosti proti uzneseniu o zamietnutí žiadosti o prepustenie z väzby. V súvislosti s namietaným porušením označených základných práv je preto z ústavného hľadiska

podstatné a určujúce len preskúmanie uznesenia krajského súdu, ktorý pred svojím rozhodnutím zisťuje splnenie podmienok pre rozhodnutie o sťažnosti vrátane tých, či predchádzajúcim postupom okresného súdu boli dodržané záruky vyplývajúce zo základných práv a slobôd garantovaných ústavou, prípadne medzinárodnou zmluvou. Vzhľadom na uvedený princíp subsidiarity považoval ústavný súd za dôvodné sťažnosť v časti smerujúcej proti postupu okresného súdu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietnuť pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie.

K namietanému porušeniu základného práva na osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 1, 2 a 5 ústavy, základných práv podľa čl. 47 ods. 2 a 3, čl. 48 ods. 2 a čl. 50 ods. 3 ústavy a práv podľa čl. 5 ods. 1, 3 a 4 a čl. 6 ods. 1 a 3 písm. b) a c) dohovoru postupom krajského súdu a jeho uznesením sp. zn. 5 Tos 97/2015 z 29. decembra 2015

Podľa čl. 17 ods. 1 ústavy osobná sloboda sa zaručuje.

Podľa čl. 17 ods. 2 ústavy nikoho nemožno stíhať alebo pozbaviť slobody inak, ako z dôvodov a spôsobom, ktorý ustanoví zákon. Nikoho nemožno pozbaviť slobody len pre neschopnosť dodržať zmluvný záväzok.

Podľa čl. 17 ods. 5 ústavy do väzby možno vziať iba z dôvodov a na čas ustanovený zákonom a na základe rozhodnutia súdu.

Podľa čl. 47 ods. 2 ústavy má každý právo na právnu pomoc v konaní pred súdmi, inými štátnymi orgánmi alebo orgánmi verejnej správy od začiatku konania, a to za podmienok ustanovených zákonom.

Podľa čl. 47 ods. 3 ústavy všetci účastníci sú si v konaní podľa ods. 2 rovní.

Podľa čl. 50 ods. 3 ústavy obvinený má právo, aby mu bol poskytnutý čas a možnosť na prípravu obhajoby a aby sa mohol obhajovať sám alebo prostredníctvom obhajcu.

Podľa čl. 5 ods. 1 dohovoru má každý právo na slobodu a osobnú bezpečnosť. Nikoho nemožno pozbaviť slobody okrem prípadov uvedených v uvedenom článku dohovoru, medzi ktoré patrí aj prípad zákonného zatknutia alebo iného pozbavenie slobody osoby za účelom predvedenia pred príslušný súdny orgán pre dôvodné podozrenie zo spáchania trestného činu, alebo ak sú oprávnené dôvody domnievať sa, že je potrebné zabrániť jej v spáchaní trestného činu alebo v úteku po jeho spáchaní.

Podľa čl. 5 ods. 3 dohovoru má každý, kto je zatknutý alebo inak pozbavený slobody v súlade s ustanoveniami odseku 1 písm. c) tohto článku, musí byť ihneď predvedený pred sudcu alebo inú úradnú osobu splnomocnenú zákonom na výkon súdnej právomoci a má právo byť súdený v primeranej lehote alebo prepustený počas konania. Prepustenie sa môže podmieniť zárukou, že sa dotknutá osoba ustanoví na pojednávanie.

Podľa čl. 5 ods. 4 dohovoru má každý, kto bol pozbavený slobody zatknutím alebo iným spôsobom, má právo podať návrh na konanie, v ktorom by súd urýchlene rozhodol o zákonnosti jeho pozbavenia slobody a nariadil prepustenie, ak je pozbavenie slobody nezákonné.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru má každý právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne... prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

Podľa čl. 6 ods. 3 písm. b) a c) dohovoru má každý, kto je obvinený z trestného činu, právo na primeraný čas a možnosti na prípravu svojej obhajoby a právo obhajovať sa osobne alebo s pomocou obhajcu podľa vlastného výberu, alebo pokiaľ nemá prostriedky na zaplatenie obhajcu, aby sa mu poskytol bezplatne, ak to záujmy spravodlivosti vyžadujú.

Ústavný súd v zmysle svojej ustálenej judikatúry zdôrazňuje, že väzba je najzávažnejším zásahom do osobnej slobody a do práv obvineného. Keďže ide o najzávažnejší zásah, vyžaduje po celý čas súdnu kontrolu jej ústavnosti a zákonnosti (mutatis mutandis III. ÚS 26/01). Je výsostným právom, ale aj povinnosťou všeobecného

súdu skúmať všetky okolnosti spôsobilé vyvrátiť alebo potvrdiť existenciu skutočného verejného záujmu odôvodňujúceho so zreteľom na prezumpciu neviny výnimku z pravidla rešpektovania osobnej slobody a uviesť ich v rozhodnutiach o väzbe (Toth c. Rakúsko z 12. 12. 1991). Ústavný súd už vo viacerých svojich rozhodnutiach zdôraznil, že jeho právomoc na rozhodovanie vo väzobných veciach predpokladá výlučne skúmanie toho, či sa v konaní pred väzobnými súdmi dodržali ústavno-procesné princípy takého obmedzenia osobnej slobody, akým je väzba obvineného (II. ÚS 76/02, IV. ÚS 83/03, IV. ÚS 171/03).

Ústavný súd vo svojej judikatúre k čl. 17 ods. 2 ústavy uviedol, že vo vzťahu k väzbe obsahuje také práva, akými sú napríklad právo byť vo väzbe len zo zákonného dôvodu a na základe rozhodnutia sudcu alebo súdu; právo podať návrh na konanie, v ktorom by súd neodkladne alebo urýchlene rozhodol o zákonnosti väzby a nariadil prepustenie, ak je táto nezákonná; právo nebyť vo väzbe dlhšie ako po nevyhnutnú, resp. primeranú dobu alebo byť prepustený počas konania, pričom prepustenie môže byť podmienené zárukou (III. ÚS 7/00, I. ÚS 100/04). Z čl. 17 ods. 2 ústavy vyplýva neodmysliteľná súvislosť medzi väzobným dôvodom uvedeným v zákone a rozhodnutím sudcu alebo súdu, a to nielen pri rozhodnutiach o vzatí do väzby, ale aj počas ďalšieho trvania väzby. Zákonnosť väzby je zároveň determinovaná aj skutkovými okolnosťami, ktoré by svojou podstatou mali dať *ratio decidendi* (nosné dôvody) na uplatnenie vhodného zákonného ustanovenia. S touto konštatáciou úzko súvisí aj obsah základného práva podľa čl. 17 ods. 5 ústavy, z ktorého vyplýva oprávnenie konkrétnej osoby na preskúmanie okolností svedčiacich pre a proti väzbe, ale zároveň aj povinnosť súdu rozhodnúť na základe konkrétnych skutočností, a nie na základe abstraktnej úvahy (obdobne III. ÚS 271/07).

Základné právo podľa čl. 17 ods. 2 ústavy vo svojom znení odkazuje na zákon, a preto pri posudzovaní otázky jeho rešpektovania alebo porušenia musí brať ústavný súd do úvahy zákonnú úpravu a jej aplikáciu príslušným orgánom, pričom v prípade zistenia závažného porušenia zákonnosti ide aj o porušenie ústavnosti (III. ÚS 48/00). Rovnako aj z čl. 17 ods. 5 ústavy vyplýva, že do väzby možno vziať iba z dôvodov a na čas ustanovený zákonom. Príslušná zákonná úprava obsiahnutá predovšetkým v zákone č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný

poriadok“) je tak integrálnou súčasťou ústavného rámca zaručenej osobnej slobody (II. ÚS 55/98).

Právo obvineného podať žiadosť o preskúmanie zákonnosti jeho väzby zaručuje čl. 5 ods. 4 dohovoru (Rakevich v. Rusko, rozsudok z 28. 10. 2003, bod 43). Prieskumné súdne konanie musí byť v súlade s hmotnoprávnymi a procesnými vnútroštátnymi právnymi predpismi a tiež aj s účelom čl. 5 dohovoru, ktorým je ochrana jedinca proti svojvôli (Koendjibiharie v. Holandsko, rozsudok z 25. 10. 1990, bod 27). Argumenty súdu pre a proti väzbe nemôžu byť všeobecné a abstraktné, ale musia sa opierať o konkrétne skutočnosti týkajúce sa danej osoby a veci (napr. Boicenco v. Moldavsko, rozsudok z 11. 6. 2006, bod 142).

Krajský súd v relevantnej časti odôvodnenia napadnutého uznesenia uviedol:

„Preskúmaním všetkých relevantných skutočností dospel sťažnostný súd k záveru, že rozhodnutie prvostupňového súdu je vecne správne. V predchádzajúcich, vyššie citovaných uzneseniach Okresného súdu Trnava i Krajského súdu v Trnave, súdy opakovane konštatovali, že u všetkých troch obžalovaných existujú dôvody väzby (v súčasnosti podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku). Existencia podozrenia, že obžalovaní spáchali skutok, ktorý im je v obžalobe kladený za vinu pretrváva i v tomto štádiu súdneho konania. Od rozhodnutia o ponechaní obžalovaných vo väzbe po podaní obžaloby (a následných zamietajúcich rozhodnutiach na žiadosti o prepustenie z väzby) nedošlo k zmene dôkaznej situácie, ktorá by odôvodňovala iný záver o existencii materiálnych podmienok väzby. Rovnako, v nezmenenej podobe, pretrváva i obava, že by po prepustení na slobodu pokračovali v trestnej činnosti. V tomto smere prvostupňový súd vyčerpávajúco odôvodnil napadnuté uznesenie a preto naň sťažnostný súd bez ďalšieho poukazuje.

Pokiaľ ide o namietané prieťahy v súdnom konaní a z toho vyplývajúcu neprípustnosť ďalšieho trvania väzby je potrebné uviesť nasledovné. Po podaní obžaloby súd postupoval spôsobom, ktorý možno označiť za zákonný, keď v zákonnej a primeranej lehote rozhodol o ponechaní obžalovaných vo väzbe a následne nariadil hlavné pojednávanie. Vzhľadom na obtiažnosť a rozsiahlosť veci (vyšetrovací spis mal v čase podania obžaloby 2271 strán a obžaloba 58 strán), väčší počet obžalovaných a veľké množstvo poškodených osôb - 13,

možno považovať nariadenie hlavného pojednávania na termín s odstupom takmer 4 mesiace od jeho nariadenia za primerané. Právu obžalovaných na spravodlivý súdny proces zodpovedá tiež povinnosť sudcu pripraviť sa na hlavné pojednávanie tak, aby toto bolo vykonané plynulé a v zodpovedajúcej kvalite. Hlavné pojednávanie nariadené na 8.9.2015 bolo dňa 4.9.2015 zrušené z dôvodu vypovedania plných mocí zvolenými obhajcami a následne bol dňa 14.9.2015 určený termín hlavného pojednávania na deň 10.11.2015. Z dôvodu vznesenia námietky zaujatosti predsedom senátu prvostupňového súdu bol tento vylúčený z konania a vec bola náhodným výberom pridelená inému zákonnému sudcovi (dňa 10.11.2015), ktorý vo veci nariadil dňa 25.11.2015 hlavné pojednávanie na deň 23.2.2016. Z uvedeného vyplýva, že k priedahom v súdnom konaní nedochádza z viny konajúceho prvostupňového súdu. Vypovedanie plných mocí zvolenými obhajcami, ako vznik dôvodu na vylúčenie zákonného sudcu (manželský vzťah k novozvolenej obhajkyňi obžalovaných), sú skutočnosťami, ktoré nastali nezávisle od konania prvostupňového súdu a ktorých vznik nemohol tento súd ovplyvniť. Potreba oboznámenia sa so spisom zo strany nového zákonného sudcu potom odôvodňuje nariadenie termínu hlavného pojednávania na február roku 2016. Postupu súdu prvého stupňa tak nemožno vytknúť zbytočné, či zavinené priedahy v konaní, ktoré by mali vplyv na zákonnosť ďalšieho trvania väzby obžalovaných.

K argumentom obžalovaných ohľadne ich predchádzajúceho života a trestnej bezúhonnosti sťažnostný súd uvádza, že tieto skutočnosti boli súdom rozhodujúcim o väzbe obžalovaných známe i pred minulými rozhodnutiami o väzbe a boli teda brané do úvahy. Napriek skutočnosti, že obžalovaní [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ] neboli v minulosti súdne trestaní, obava z pokračovania v páchaní trestnej činnosti vyplýva najmä z rozsahu trestnej činnosti a dĺžky obdobia, po ktorú mala byť páchaná tak ako to dostatočne odôvodnil prvostupňový súd. Rovnaké argumenty sa uplatnia aj pri obžalovanom [REDAKOVANÉ] s tým rozdielom, že tento bol už trikrát súdne trestaný pre rôznu, i majetkovú trestnú činnosť, čo ešte zvyšuje obavu z recidívy trestnej činnosti. V tomto smere ani ponuka zamestnania pre obžalovaných nie je dostatočnou zárukou, ktorá by odôvodňovala ich prepustenie z väzby na slobodu.

Rovnako správne postupoval prvostupňový súd, keď väzbu obžalovaných nenahradil inštitútmi dohľadu probačného a mediačného úradníka, resp. prijatím ich písomného sľubu.

Oba tieto inštitúty nie je možné použiť, nakoľko by podstatne zvýšili nebezpečenstvo konania obžalovaných, pre ktoré sa nachádzajú vo väzbe. Opäť možno poukázať na to, že obžalovaní sú podozriví z páchania trestnej činnosti po dlhšiu dobu, ľstivým konaním a celková škoda, ktorú mali trestnou činnosťou spôsobiť dosiahla výšku 154.800,- eur. Z dosiaľ zistených skutočností vyplýva podozrenie, že obvinení si takýmto spôsobom zabezpečovali finančné prostriedky na živobytie. Preto nie sú podľa názoru súdu osobami, ktorých písomný sľub by eliminoval obavu z recidívy trestnej činnosti.“

Podstatou sťažnosti je nesúhlas sťažovateľa s postupom okresného súdu po vydaní uznesenia sp. zn. 7 Tk 3/2015 z 24. novembra 2015 (ďalej len „uznesenie okresného súdu“) vo veci jeho žiadosti o prepustenie z väzby, ktorý mal trestný spis spolu s podanou sťažnosťou obvinených doručiť krajskému súdu pred tým, ako sťažovateľovi a jeho obhajcovi doručil uznesenie okresného súdu a tiež nesúhlas s postupom krajského súdu, ktorý vo veci rozhodol pred tým, ako sťažovateľ mohol zaujať kvalifikované stanovisko ku všetkým skutočnostiam uvedeným v písomnom vyhotovení uznesenia okresného súdu.

Ústavný súd v tejto súvislosti pripomína, že možnosť väzobne stíhanej osoby predložiť argumenty a dôvody proti svojmu ponechaniu vo väzbe, ako aj možnosť reagovať na „protiargumenty“ zástupcu štátu (prokurátora) súvisí s požiadavkou kontradiktórnosti konania a s ňou súvisiacou „rovnosťou zbraní“, ktoré z hľadiska kvality súdneho preskúmania zákonnosti pozbavenia osobnej slobody musia byť v zmysle judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva, ako aj judikatúry ústavného súdu ako základné procesné záruky vyplývajúce z čl. 5 dohovoru garantované (m. m. III. ÚS 259/2015).

Vzhľadom na uvedené dôvody ústavný súd považoval za podstatné aj zistenie postupu okresného súdu a krajského súdu pri rozhodovaní o žiadosti sťažovateľa o jeho prepustenie z väzby z 20. novembra 2015. Z ústavným súdom vyžiadanej kópie tých častí spisu, ktoré sa tohto postupu všeobecných súdov priamo týkajú, bolo zistené, že sťažovateľova v poradí tretia žiadosť o prepustenie z väzby bola okresnému súdu doručená 20. novembra 2015. Sudca okresného súdu úpravou z toho istého dňa nariadil neverejnú zasadnutie senátu na 24. november 2015, na ktoré predviedol sťažovateľa, ako aj jeho

spoluobvinených a o jeho konaní upovedomil aj obhajkyňu sťažovateľa. Zo zápisnice o neverejnom zasadnutí z 24. novembra 2015 vyplýva, že na neverejnom zasadnutí boli prítomní ako sťažovateľ, tak aj jeho vtedajšia obhajkyňa, pričom sťažovateľ bol aj osobne vypočutý. Pri svojom výsluchu zotrval na dôvodoch uvedených vo svojej žiadosti o prepustenie z väzby na slobodu. Po porade senátu okresný súd uznesením podľa § 79 ods. 3 Trestného poriadku žiadosť sťažovateľa o prepustenie z väzby na slobodu zamietol, podľa § 80 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku písomný sľub sťažovateľa neprijal a podľa § 80 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku väzbu sťažovateľa dohľadom probačného a mediačného úradníka nenahradil. Z uvedenej zápisnice o neverejnom zasadnutí ďalej vyplýva, že označené uznesenie „*bolo vyhlásené, odôvodnené, bolo podané poučenie o opravnom prostriedku*“ a nadväzne na to je v zápisnici uvedené, že po porade so svojou obhajkyňou podáva sťažovateľ proti uzneseniu okresného súdu sťažnosť. Proti obsahu zápisnice neboli zo strany sťažovateľa vznesené žiadne námietky a výhrady. Z prvopisu uznesenia okresného súdu a nadväzujúcej úpravy sudcu vyplýva, že písomné vyhotovenie uznesenia bolo konajúcim sudcom okresného súdu vyhotovené 25. novembra 2015 a expedované 7. decembra 2015. Z doručky obsiahnutej v spise vyplýva, že písomné vyhotovenie uznesenia bolo sťažovateľovi doručené do Ústavu na výkon väzby Leopoldov 28. decembra 2015. Doručka o doručení uvedeného uznesenia obhajkyňi sťažovateľa sa v spise nenachádza. Súčasťou spisu je ďalej aj podanie obhajkyne sťažovateľa o vypovedaní jej splnomocnenia iným dvom spoluobvineným sťažovateľom a podanie z 21. decembra 2015, ktorým obhajkyňa sťažovateľa „*z opatrnosti*“ odkazuje na dôvody uvedené v písomnom vyhotovení žiadosti o prepustenie z väzby z 20. novembra 2015 a zároveň urguje okresný súd na doručenie písomného vyhotovenia uznesenia. Z predkladacej správy vyhotovenej okresným súdom vyplýva, že spis bol s podanými sťažnosťami proti uzneseniu okresného súdu predložený krajskému súdu 22. decembra 2015. V spise sa ďalej nachádza aj podanie z 29. decembra 2015 doručené krajskému súdu, ktoré obsahuje písomné odôvodnenie sťažnosti proti uzneseniu okresného súdu. Podanie malo byť krajskému súdu doručené o 11.45 h. Zo zápisnice krajského súdu o neverejnom zasadnutí z 29. decembra 2015 vyplýva, že napadnuté uznesenie krajského súdu, ktorým podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku sťažnosti sťažovateľa a ďalších spoluobžalovaných zamietol, predseda senátu krajského súdu vydal po porade bez prerušenia zasadnutia o 9.30 h, keď

podľa znenia uvedenej zápisnice neverejnú zasadnutie skončilo o 9.30 h uvedeného dňa. Spis bol okresnému súdu následne vrátený 11. januára 2016 a napadnuté uznesenie bolo sťažovateľovi a jeho obhajkyni doručené 13. januára 2016.

Z obsahu spisu okresného súdu podľa názoru ústavného súdu nevyplýva, že by v sťažnostnom konaní o žiadosti o prepustenie z väzby mal sťažovateľ reálnu možnosť reagovať na obsah odôvodnenia uznesenia okresného súdu, keďže označené uznesenie mu nebolo doručené hneď po jeho vyhotovení, ale až s mesačným oneskorením, konkrétne jeden deň pred rozhodnutím krajského súdu o jeho sťažnosti proti uzneseniu okresného súdu zahlásenej ústne do zápisnice na neverejnom zasadnutí.

Na druhej strane však sťažovateľ v sťažnosti neuvádza žiadne konkrétne argumenty, z ktorých uplatnenia bol v posudzovanom konaní vylúčený z dôvodu, že v konaní o sťažnosti podľa § 185 a nasl. Trestného poriadku nemohol reagovať na dôvody uvedené v písomnom vyhotovení uznesenia okresného súdu. Na najzásadnejšiu námietku spočívajúcu v neprimeranej dĺžke súdneho konania vzhľadom na väzobný charakter jeho veci sťažovateľ poukazoval už v žiadosti o prepustenie z väzby, pričom podľa názoru ústavného súdu dostal sťažovateľ zo strany konajúcich súdov na tieto argumenty adekvátnu odpoveď. Z obsahu sťažnosti tiež nevyplýva žiadna relevantná argumentácia proti všeobecnými súdmi ustáleným záverom o dôvodnosti preventívnej väzby podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, pričom na jeho argumenty o absencii týchto dôvodov uvedené v žiadosti o prepustenie z väzby krajský súd (obdobne ako okresný súd) v napadnutom uznesení reagoval.

Z materiálneho hľadiska tak v napadnutom väzobnom konaní zásah do všeobecne akceptovanej zásady kontradiktórnosti ako súčasť nielen práva na spravodlivé súdne konanie, ale aj práva na osobnú slobodu, ktorá nachádza svoje miesto aj v možnosti väzobne stíhanej osoby predložiť argumenty a dôvody proti rozhodnutiu súdu o svojom ponechaní vo väzbe preto svojou intenzitou neodôvodňuje záver o porušení práva na osobnú slobodu podľa čl. 17 ústavy, prípadne čl. 5 dohovoru, resp. ostatných sťažovateľom označených práv. Pri tomto závere ústavný súd bral do úvahy všetky podstatné už spomenuté okolnosti

prípade, ako aj skutočnosť, že z predloženia vlastných argumentov proti argumentom protistrany v konaní (v danom prípade prokurátora, ako zástupcu štátu) vylúčený nebol, ďalej samotnú dĺžku konania o žiadosti sťažovateľa o prepustenie z väzby, ktorá odôvodňovala urýchlené predloženie veci krajskému súdu na rozhodnutie o sťažnostiach sťažovateľa a ostatných spoluobvinených, a tiež zákonnú úpravu týkajúcu sa konania súdov vo väzobných veciach, podľa ktorej súd predloží vec nadriadenému súdu, ak lehota na podanie sťažnosti všetkým oprávneným osobám uplynula (§ 190 ods. 2 Trestného poriadku). Je nutné tiež pripomenúť, že neodkladnosť rozhodovania o žiadosti o prepustenie z väzby vyžaduje rozhodovanie súdov v krátkych lehotách. Tejto požiadavke preto spravidla nemôže zodpovedať lehota konania presahujúca na jednom stupni súdu dobu jedného mesiaca a ani nečinnosť trvajúca týždne (napríklad III. ÚS 255/03, III. ÚS 345/06, II. ÚS 353/06). Z obsahu uznesenia krajského súdu nadväzujúceho na uznesenie okresného súdu tiež vyplýva, že konajúce súdy sa zaoberali všetkými skutočnosťami relevantnými pri rozhodovaní o väzbe, ako je existencia a dôvodnosť obvinenia proti sťažovateľovi, existencia dôvodov na trvanie preventívnej väzby a dôvody vylučujúce použitie inštitútov nahradzujúcich väzbu, pričom tieto ich rozhodnutia boli odôvodnené ústavne konformným spôsobom. Preto vo vzťahu k sťažovateľom namietanému porušeniu základného práva na osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 1, 2 a 5 ústavy, ako aj práva na osobnú slobodu podľa čl. 5 ods. 1, 3 a 4 dohovoru ústavný súd nezhliadol dostatok dôvodov na vyslovenie porušenia označených práv uznesením krajského súdu, ktoré podliehalo prieskumnej právomoci ústavného súdu a sťažnosť vyhodnotil za zjavne neopodstatnenú.

Sťažovateľom uvádzané okolnosti prípadu ďalej preukazujú, že vo veci jeho žiadosti o prepustenie z väzby z 20. novembra 2015 mal počas celého konania ustanovenú obhajkyňu, ktorá aktívne uplatňovala jeho práva, podávala žiadosti, sťažnosti a doplnenia odôvodnenia k jeho sťažnosti. Porušenie základného práva na obhajobu podľa čl. 50 ods. 3 ústavy a čl. 6 ods. 3 písm. b) a c) dohovoru sťažovateľ rovnako ako v prípade namietaného porušenia čl. 17 ústavy a čl. 5 dohovoru spája hlavne s včasným nedoručením uznesenia okresného súdu. Pre vzájomnú spätosť týchto práv v konaní o zákonnosti trvania väzby však ústavný súd ani v prípade práv zaručených čl. 50 ods. 3 ústavy a čl. 6 ods. 3 písm. b) a c) dohovoru nezhliadol dostatok dôvodov na svoj zásah do výsledku napadnutého konania

krajského súdu, keďže vzhľadom na prítomnosť sťažovateľa na neverejnom zasadnutí senátu okresného súdu, na ktorom okresný súd odôvodnil svoje rozhodnutie o zamietnutí jeho sťažnosti, ako aj vedomosť o obsahu predchádzajúcich súdnych rozhodnutí týkajúcich sa jeho väzby boli sťažovateľ, ako aj jeho obhajkyňa až do rozhodnutia krajského súdu po celý čas oprávnení vznášať argumenty proti ďalšiemu držaniu sťažovateľa vo väzbe bez ohľadu na doručenie písomného vyhotovenia uznesenia okresného súdu. A tak aj vo vzťahu k namietanému porušeniu základného práva na obhajobu podľa čl. 50 ods. 3 ústavy a práva na obhajobu zaručenému čl. 6 ods. 3 písm. b) a c) dohovoru považuje ústavný súd sťažnosť za zjavne neopodstatnenú.

Sťažnosť považuje ústavný súd za neopodstatnenú, aj pokiaľ ide o porušenie základných práv zaručených čl. 47 ods. 2 a 3 ústavy. Základné právo na obhajobu podľa čl. 50 ods. 3 ústavy je totiž v pomere špeciality k základnému právu na právnu pomoc v konaní podľa čl. 47 ods. 2 ústavy, pričom na väzobné konanie sú aplikovateľné záruky vyplývajúce z čl. 50 ods. 3 ústavy. Sťažnostné námietky nesignalizujú ani žiadnu možnosť porušenia čl. 47 ods. 3 ústavy, keďže z nich nevyplýva, že by v konaní o sťažnosti mal prokurátor ako protistrana viac práv než sťažovateľ.

Napokon, ústavný súd poukazuje na ustálený právny názor, podľa ktorého sú záruky práva na súdnu ochranu vyplývajúce z čl. 46 ods. 1 ústavy, ktoré sa kryjú s obsahom práva zaručeného čl. 6 ods. 1 dohovoru, implicitnou súčasťou čl. 17 ústavy zahŕňajúceho základné procesné atribúty pri pozbavení osobnej slobody (*mutatis mutandis* III. ÚS 135/04 v uznesení o prijatí sťažnosti, IV. ÚS 51/09, II. ÚS 275/2010). Článok 17 ústavy týkajúci sa osobnej slobody obsahuje jej základné hmotné a tiež procesné atribúty vrátane práva na súdnu ochranu pri jej pozbavení, a preto na konanie a rozhodovanie súdu o väzbe je aplikovateľné toto špeciálne ustanovenie o osobnej slobode, a nie všeobecné ustanovenie čl. 46 ods. 1 ústavy o práve na súdnu ochranu, resp. čl. 6 ods. 1 dohovoru. Neaplikovateľnosť čl. 6 ods. 1 dohovoru na konanie o osobnej slobode potvrdzuje aj ESLP, podľa ktorého sa na toto konanie priamo použijú ustanovenia čl. 5 dohovoru (napr. rozsudok vo veci *De Wilde et al. v. Belgicko* z 18. 6. 1971, séria A, č. 12, bod 76). Preto ani vo zvyšnej časti, t. j. pokiaľ ide o namietané porušenie práva na spravodlivé súdne

konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a základných práv zaručených čl. 48 ods. 2 ústavy, ktoré rozvíjajú základné právo na súdnu ochranu zaručené čl. 46 ods. 1 ústavy, ústavný súd považoval sťažnosť vo vzťahu k postupu krajského súdu a jeho uznesenia za zjavne neopodstatnenú (m. m. III. ÚS 682/2014).

Z uvedených dôvodov bola sťažnosť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietnutá pre neprípustnosť, nedostatok právomoci a vo zvyšnej časti pre zjavnú neopodstatnenosť. Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti rozhodovanie o ďalších procesných návrhoch sťažovateľa v danej veci stratilo opodstatnenie, preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 17. augusta 2016